

s katero slavi dela junakov hrabrih, ki so še živeli ob tisti dobi, ko se še ni bilo polje Kosovo napojilo s serbsko kervjo, in oni, ko so se bili rešili smertonosnega groma, se poskrili po nedosegljivih pečinah hercegovinskih in črnogorskih.

Človek ta je slep goslar. Na licih se mu poznajo žarki solnčni, kar pa tudi ni čuda, ker on sedi celi dan pred vasjo ali mestom, in gleda proti višini nebeški na neizmerno modrino, po kateri letajo raznobojni oblaki in se pomičjuje solnce, čigar žareči žarki se upirajo na zaperte zenice. Preden si znoj s čela obriše, poprime še čarobne strune gosel svojih, in kot bi hotel solnce prisiliti, da mu razsvitli večno temo, mu z zatisnjenimi očmi sledi; ker oči njegove ne bojé se žarkov vélike zvezde dneвне, ker zenice so zaperte za zmiraj in ne poznajo modrine nebeške in ne vedó kaj je krasota vesele spomladi; on ne pozná ne sveta ne ljudi, in kar se v njem giblje in živi, ni pogled sedajnosti, marveč spomin davnih in preteklih časov. Kar on z žalostnim glasom popeva, ni radost spomladi in iskrenost ljubezni, marveč velika, dasiravno s slabim in prostim glasom pa s tolikanj večjo dušno radostjo popevana dogodivščina podjarmljenega národa.

Kraj njega leži na tléh širok klobuk, ne da bi ga varoval vročine solnčne, ampak da čuva sivo glavo neprijetnega dežja. Dobroserčni Serežani in Bosnjaki mu mečejo v skledico bakrenike za zlate pesmi, s kterimi slavi neumerle junake Lazara, Kraljeviča Marka in Miloša.

Slovani na južnem bregu Donave so národ, ki se med drugimi v vojnem značaji odlikuje. Oni so jako uterjeni sinovi narave, pa tudi preprosti v vsem svojem življenji in blagega serca. V Černigori se vedno bojujejo s Turki, ki so se naselili po neprijaznih dolinah njihove dežele; pa zakaj terpé neprenehoma taki boji? Zavoljo kamenitnih sten in visokih planin. Komaj zagleda še otročé beli svet, mu že visi orožje pri zibelki, in ko ga zakrije črnega groba večna tmina, ki skoro vsakega Černogorca v boji zasači, neha še le vojak biti.

Na bregu berze Drave in bistre Donave sta pripravljena Serb in Hrvat boj kervavi biti z divjim in sirovim sosedom Turkom. Serb ne more pozabiti zlatih in srečnih dní o času Dušana, zatoraj je vsajena za zmir zavist v njegovih persih in maščevanje proti zmagovavcu na Kosovem polju. Žena opravlja domače opravke in nepokojni sinovi obde-lujejo z nevoljo polje, pomilovaje nezmožne starčike.

Kaj dela starec?

Njemu izročil je dobrotni Bog dogodivščino naroda, da jo kot dedšino priobčuje v neumerlih pesmih pod milim nebom, razveseljevaje z njimi bogoljubni svoj narod, ki jih v serce vsaja kot seme, iz kterega se bo razvil vojni duh.

Kdorkoli je na Serbskem slep rojen, ali ki ga je nemila osoda oplenila za zmir solnčne svitlobe, onemu je Bog podelil drug vir čuvstva, da nadomestuje izgubljeno veselje; takim dal je Vsemogočni liro Apolonovo; njim naredí oče ali brat gosli, s kterimi se on, prihodnji pesnik, napoti v goste loge stoletnih hrastov, da ondi pozorno čuje šumenje drevja, pihljanje vetra in prijetno žvergoljenje veselih ptičic, z eno besedo: da si skuša vcepiti krasoto vse narave in vse ono, kar se je v njegovi duši preobrazilo, zopet preobraženo z močno silo svojih gosel iz globočine serca popeva.

Tako izučen gré zopet med ljudi, pred mestne vrata ali pred vas, da ondi tiho posluša pesmi kakega goslarja; v njegovo dušo vcepijo se žive oblike Dušana, Marka, Lazara in drugih. Zdaj je popolnoma izučen; v duši njegovi spreminja se slika za sliko, kateri odgovarja po lastnem umu zmišljena pesem; on je že skusil cenljivost Vil, in zdaj potuje od družbe do družbe, od mesta do mesta, iz sejma na sejm, ter vcepuje dogodivščino svojega junaškega naroda v serce starih in mladih.

Odkar se je naselil goslar pred vratmi mesta, se nisem ločil iz hiše, in to sosebno, ker mi je znano, da goslar je

živa povestnica naroda, in da v njegovih pesmih se oglašá prihodnost naroda njegovega.

Verba, ki je okno moje pokrivala, mi je dovolila toliko prostora, da sem mogel gledati goslarja; ko je pa krog in krog nastala tihota, sem ga lahko razumel vse, in ni mi odšel noben glas.

Peval je čudno povest — od nekega graničarja, v kateri je, kolikor se spominjam, začetek sledeči:

O zeleni krepki hrast v dobravi!

Kmali od brata bodeš se poslovil,

Skoro se visoko bodeš dvignil

Ter mladenču bodeš za vešalo.

(Konec sledí.)

Kratkočasnica.

Zajíc jih dobi pet in dvajset.

V lepem Polji je živel pred nekimi leti kmet, kteri je imel majhno posestvo pa veliko poželenje po pečenih zajcih. Ker mu je manjkalo dnarjev, si jih kupiti, si je prizadeval to priljubljeno jed drugače dobiti. Nastavljal je pridno zanjke v svojem zelniku in te so mu dale marsikakega zajca ali pa jerebico.

Človeška sreča je malokdaj stanovitna. To je mogel tudi osladni kmet zvediti. Grajšinski lovec ga je namreč izvohal in zavil v svoj plajš ga čaka en večer v mraku na zelniku. Ni bilo še pol ure, kar se splazi zajíc skozi plot in v zanjko kmetovo.

Vès jezen stopi grajšinski lovec v kmetovo hišo. Ta je sedel mirno za mizo in pihal tobak.

„V vašem vertu je zanjka za zajce“ — reče lovec.

„Ne le ena, še tri so!“ mu odgovori kmet.

„Ali že veste, Pič, da v eni zajíc tiči?“ zavpije lovec vès višnjev od jeze in mraza.

„Me veseli“ — odgovori Pič — „če je; saj že dolgo čakam tacega potepuha.“

Po teh besedah vstane, vzame leskovko s police in reče lovcu z njim iti.

„Kaj je to, tat?“ — zarohní lovec.

„Kaj! tat?“ — mu verne kmet, kteremu se je vidilo, da ga je ta beseda razžalila. „O tem bova pri gosposki govorila. Ako ne morete vaših zajcov taciš nevkretnost odvaditi, si moram sam pomagati.“ Jezen korači na vert, osupnjeni lovec pa za njim.

Tu se je res lep velik zajíc v zanjki premetaval.

„No?“ — vpraša lovec zabavljivo.

„No?“ — reče Pič. „Zdaj bote vidili, kako jez take vertne paglovce kaznujem.“ Po teh besedah prime jetnika za ušesa in ga začne z leskovko jako šverkatí.

„Zdaj jih ima pet in dvajset!“ — reče Pič. „Zdaj pa glej, da se spraviš spred mene, potepuh; ako te dobim še enkrat v zelniku, jih boš dobil petdeset.“ Po teh besedah je raztegnil Pič zanjko in spustil zajca, lovec pa je hitel vès razkačen domú.

Nekoliko dní potem je dobil zviti Pič od gosposke svarilo, da je zoper postavó, po njegovem načinu zajce kaznovati, in da naj več ne storí kaj tacega; če ne, pride v luknjo, in še plačati bo mogel.

Iz „Illust. Familien-Journal.“

Novičar iz avstrijskih krajev.

Od sv. Katarine. * Večkrat že smo slišali, kako prijetno je potovanje na goro sv. Katarine, in kako prijazen je ogled s te gore krog in krog. Preteklo nedeljo smo jo udarili tudi mi gori z veselo družbico, in res je, da se ne bo kesal, kdor se v lepem vremenu, kakoršno smo mi imeli, iz mestnega prahú podá na to goro vživat saj en dan tisto čisto veselje, ki ga nam daruje le mila narava. Nad sv. Katarino je še precej visok in sterm griček, na kterega

splezati moraš, da se ti, skor vstrič sv. Jakoba, odpre veličansk pogled na vse strani: dopoldne gori na gorensko stran, popoldne pa doli čez Ljubljano. Pa, dragi moj bravec, ne bom ti ga popisoval: pridi sam lèsem, in nehoté ti bo v spominu „Planinar“ — mična pesem našega častitega gosp. Potočnika, ktere s te višine poprositi moram, naj nas, ker jim je, kakor nobenemu drugemu, dano prijetne pesmi stvariti z besedo in z napevom, po predolgemu omolku spet kmali razveselijo s kakošno novo domačo! — Ob desetih je bilo navadno cerkveno opravilo; majhna sicer pa čedna cerkvica je bila tako polna, da ni mogla vsa množica va-njo, ki pride od več strani k službi Božji na to goro. Tudi v šolo hodijo na goro otroci, katerim so verli gosp. fajmošter Finžinger dobrovoljen duhoven in šolski učnik. Hvala jim! — Na gori ni nobene gostivnice. Ker pa trudni človek vendar kaj vžiti mora, da veselo dušo še bolj priveže na teló, in ker nismo hotli preljubljene gore berž zapustiti in si kje drugod kosilo iskati, smo seboj vzeli nekoliko jedila in pa kuharico, ki nam je, po prijaznem dovoljenju častitega gosp. fajmoštra, s pripomočjo postrežljive njih kuharice, skuhala dobro kosilce v čednem farovžu. Še le ob štirih smo zapustili prijazni kraj in prijazne njegove stanovnike, in se potem po drugi poti nazaj podali v Ljubljano. Naj povemo vsem, ki želijo iz Ljubljane brez vsega truda k sv. Katarini priti, prav zložno pot na goro; po tej poti naj vsak gré, kdor se noče preveč utruditi. Iz Ljubljane naj vzame voziček in se, pustivši Dobrovo na levi, pelje po prijazni Polhograški cesti do Žirovka; tū se verne voz nazaj; in potovanje k sv. Katarini, ki jo že vidiš nad seboj, se nastopi po tisti poti, ki je sicer enmalo dalja, pa celó nič težavna tudi za slabe noge; še ne 6 let star fantič in dve deklici so šli z nami, in vendar smo v dobri uri bili na gori. Nazaj smo šli čez Turško Čelo na Glince itd. Kdor pa po ti zadnji poti hoče k sv. Katarini, si je zbral veliko težavnišo in sternejšo pot; tudi se ne more deleč peljati; ta pot je tedaj le za terdne noge in dobre pljuča. V vseh vaséh, skozi ktere smo na goro šli, smo povsod vidili obilo lepih debelih tepk, kakoršnih se malo kje drugod vidi, tudi vodenic in družih hrušk, kaj polnih kostanjev, jabelk malo, ajdo še v cvetji. Končaje te verstice se v spominu še enkrat vstopimo na verh gore in te, mestjan in mestjanka, s „Planinarjem“ vabimo:

Prid' verh planín

Nižave sin!

Tam dol' megle se vlačijo,

Duhá moré in tlačijo!

Iz Logateca 12. sept. — Kako živo je bilo nekdanj na naši veliki cesti! Vozniki so veseli z bičem pokali; voz, ki je terdo kamnje terl, se je že od deleč slišal; al zdaj je vse drugače. Cesta ni več o lepem vremenu tako prašna in o dežji blatnasta, kakor nekdanj, — tū in tam že trava po nji raste. Pa tudi obrazi kerčmarjev in kerčmaric niso več tako veseli kot nekdanj. Zdaj se le derdranje in žvižganje hlapóna že od deleč sliši, pa komaj priderdra po železnici bližej vasi, kmalo spet zgine — in zopet je tiho vse. Logačanje so veliko zaslužka zgubili, ki ga je velika cesta jim dajala; tako na pr. so zadnje leta le za vožnjo vojakov v poli leta blizo 8000 gold. si zaslužili. Tega zaslužka, kakor tudi zaslužka za vožnjo blaga ni več; za popravo ceste tudi ne bojo več toliko denarjev dobivali, kakor do zdaj. Zatoraj pa je tudi vse žalostno in toži o slabih časih. Res je, da se še s pridnim obdelovanjem polja in z živinorejo živiti morejo; al za letošnje leto jim oboje iz revšine veliko ne pomaga. Letina je slaba, červ jim je vse poškodoval. Žita je malo, krompirja tudi ne bo veliko; kar ga ni červ poškodoval, ga bo menda bolezen. Sena je bilo malo, otave pa skoraj nič; le fežola bo obilo. Zatoraj skoraj vsakega skerbí, kako se bo živelo. — Zdaj pa še nekaj, kar je prijetniše slišati, kot uno. Če kdo v logaško

šolo stopi, se mu notranja naprava kaj prikupi. Preteklo šolsko leto je veliko več otrok (okoli 150) šolo obisovkalo, kakor prejšnje leta. Zatoraj so mogli dva razdelka narediti, tako, da en razdelek zjutraj, drugi popoldne v šolo hodi. Pa tudi cerkev je vsako leto lepša. Ravno danes so postavili dva nova svetnika sv. Petra in Pavla na veliki oltar na mesto, ki je že pri izdelovanju oltarja menda za dva svetnika odločen bil. Nove podobi ste prav lepo izdelane in lepo pozlačene. Prav dobro se ujemate z drugimi podobami, ki so bile nekdanj na Laškem narejene. Izveršno delo podobarja Antona Kušlan-a iz Cerknice prav dobro priporoča vsakemu, ki njegovega dela potrebuje. Pa tudi vse hvale so vredni častiti gosp. fajmošter Marinko, ki tako umno za olepšanje šole in cerkve skerbé.

Logačan.

Iz Podlike. V nemških časnikih se bere, da Novomeščani hočejo prositi, naj bi se njih mestu zopet podelilo ime Rudolfswert po nemškem jeziku, in to sicer v spominek veselega rojstva preblazega cesarjeviča Rudolfa, kakor tudi v spomin nekdanjega utemeljitelja tega mesta nadvojvoda Rudolfa IV. — Prav je, da se tako spomin povračuje na nekdanjo zgodovino naših krajev. Pa sej Novomesto svojega starega imena ni tako naglo pozabilo, kakor se zdaj piše; prijohe novomeškega gimnazija so še dolgo, saj l. 1826 še vem, nosile napis: *Juventus Gymnasii Rudolfvertensis*. Sicer se je takrat na steni perve hiše, ko se je prišlo v Novomesto iz gornje strani, še videla izobrazena podoba nadvojvoda Rudolfa IV., sedečega na prestolu; ravno to podobo tudi nosi grb novomeški. — Če se Novomeščanom dovoli ime Rudolfswert po nemško, kaj bomo Slovenci storili? ali ostanemo pri starem Novomestu? ali rečemo Rudolfovec (kakor se „Karlstadt“ pravi „Karlovec“)? Prevdarite!

Novomeščanom pa morebiti utegne vseč biti, ako zvedo, kako se je njih kraj imenoval v starjem času; naj zvedo, da Gradec. Tako namreč stoji zapisano v letnikih zatiškega samostana: „Anno 1365 permutatio erat facta quorundam mansorum pro loco Gratec seu villa, ubi nunc Rudolphswertum est.“ Kaj bi bilo tedaj, ko bi po slovensko zdaj rekli Rudolfov Gradec? Eno ali drugo. Da je bila najstara cerkev novomeška cerkev sv. Antona v gojzdu (S. Anton im Walde), je drugod znano; samo, žali Bog! je tista cerkev, po navadi klicana sv. Florjana (ker je stranska kapelica temu svetniku bila posvečena), zdaj shramba za sol in za tergovske kočé. Vredno bi bilo ponoviti tudi ta stari spominek.

Pri tej priložnosti naj opomnim tudi družega slovenskega kraja, kterege ime se je v novejših časih spremenilo, ali prav za prav pokvarilo. To je Postojna, po nemško Adelsberg, in to ne toliko zavoljo slovenskega imena, temuč po starih spričbah. V starih akvilejskih rokopisih se namreč že leta 1136 naj pred nahaja ime Aripersch, po tem Arisperch, Arensperch, to je, po sedanji nemščini Aarsberg (Aar, postojna), in ravno toliko, kot Adlersberg. Valvasor piše, da pravo ime tega terga bi moglo biti Adlersberg, pa ne pove, kako in kdaj se je beseda spremenila. Ime Arisperch se bere še leta 1300, ime Arensperch še leta 1375; kdaj pa se je začelo ime Adlersberg in Adelsberg, to bi mogle povedati novejše listine, ki pa, ne vem, kje bi bile. Hicingar.

Iz Ljubljane. Tistega skrivnostnega kamna, ki je pod krilom učene družbe pariške prišel za „demanta“ v Ljubljano, in kteremu so se od nekterih strani podtikovale sila čudne naklepe, je sedaj — konec! Ker so „Novice“ dosihmal povedale celo zgodovino tega kamna, naj povejo še konec njegov. Nezadovoljen s razsodbo dunajsko, da kamen ta ni demant, ampak le topas, se je lastnik njegov, major Dupoisat, podal čez Videm v Benetke. Tū je zadel na nekega juvelirja, ki je bil z več drugimi juvelirji pripravljen, kamen kupiti, ako se pri novi preiskavi za de-

manta poterdi. 13. dan t. m. so pod posebno mašino, s katerimi skušajo terdobo dragih kamnov, djali tudi ta kamen, — al te stiske ni prestal: sterl se je na dva kosca, in tako je bila dunajska razsodba tako očitno poterjena, da je Dupoisat hipoma zbežal in je zvečer — v morje skočil, pa so ga oteli in v bolnišnico nesli, kjer ga imajo sedaj zdravega sicer, pa zapertega. Kaj se bo dalje z njim zgodilo, bomo že zvedili, kadar bo na dan prišlo: zakaj se je hotel ob življenje pripraviti. Mogoče je to iz dveh vzrokov, ktera si vsak sam lahko misli. Čudno je sedaj le to, da sta — kakor iz verjetnih pisem od 18. t. m. vemo — una dva Francoza in Dupoisatova tovarša Boillot in Leduc v saboto iz Pariza v Benetke prišla. Kako se bo ta klopčič za vse te tri tam razmotal, se sedaj še ne vé. To pa se sliši, da tisti dnarji, ki so bili od drugih strani za mnoge preiskave in pota potrošeni, bi se morebiti utegnili popolnoma poverniti iz prodanih dveh podob, ki ste lastnina Dupoisatova, in ktere, če ste res izdelk slavnega malarja Murilla in Van Dyka, bi utegnile veliko vredne biti. Da bi pač to upanje se ne potopilo v morji, kakor se je potopiti hotel sam nju lastnik, bo želel vsak, kdor ne želi škode nobenemu kupcu, če se včasih tudi prezaupno poda v kupčijo. — Ravno smo slišali, da namesto dosluženega gosp. Šlaker-ja je gosp. Korl Legat, sedaj vodja idrijske šole, za vodja ljubljanskih šol izvoljen.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Dunaja. Velika žalost je zadela cesarsko rodovino. Njih c. kr. visokost, nadvojvodnja Margareta, gospá mlajšega cesarjevega brata, nadvojvoda Karola Ljudovika, poglavarja tiroljske dežele, je umerla v noči med 15. in 16. t. m. v Monci za mačuhom v 19. letu starosti. (Sinoč ob šestih so imeli truplo po železnici skozi Ljubljano na Dunaj peljati).

— Dunajsko-teržaška železnica je neki privatni družbi te dni bila prodana. Deržava se je s tem, da je to železnico prodala, poslednjih dveh železnic znebila, ki jih je še v svojem posestvu imela, in s tem je še več prašanj rešenih ali vsaj nadjati se je, da bodo posihmal rešene, ktere zadevajo občenje južnih kronovin. Izhodna, koroška, tiroljska in horvaška železnica stopijo bolj na dan in v rokah premožnih družb se bodo s časom do-delale. Kronovine, ktere železnice tako zlo potrebujejo, ktere pa zavoljo premalo rejenih mošnic niso mogle nič začeti, pridejo tako do gotovega posestva železnic.

— Po cesarskem dovoljenji naj se od tistega premoženja, ki ga zeti ali snahe od moževih ali ženinih staršev, ali pasterk in pasterka od mačehe ali očma poberajo ali ki se na-nje prepiše, ravno tolika davšina (štibra) tirja kakor pri dedšinah ali prepisih med stariši in njih pravimi otroci.

— „Serbske Novine“, ktere izhajajo v Belem gradu, so v celem cesarstvu prepovedane.

Iz gornjega Ogerskega. Ker se ljudje tukaj zlo bojé, da bo to leto zlo sena manjkalo, so — kakor „Gosp. list“ piše — prodajali na sejmu v Tokaji krave po 4 gold., konje po 6 gold.

Iz Černe gore. „W. Ztg.“ piše iz Dobrovnika, da je prejel knez Danilo precej dnarjev. Tako mu je poslal neki te dni ruski konzul v Terstu več tavžent cekinov in nek francozk stotnik pa 60 tavž. frankov v zlatu v Cetinje.

Iz Rusije. Zavoljo obletnice carovega kronanja so obhajali 7. t. m. v Rusii mnogotere slovesnosti. Ta dan je bil car v Moskvi.

— „Čas“ piše, da stoji prerediti kmetijskih razmer v Rusii na slabih nogah. Plemstvo hoče pri starem

ostati; mnogo posestnikov beží v mesta, ker se bojí, da bi kmetje nepokoja ne delali, da bi se pa dosedanje razmere predelale, v to pa vendar nečejo dovoliti. Tudi v Volhinii, Podolii in Ukrajni se neče ta reč nič kaj odsedati.

Iz Italije. Povsod imamo mir v Evropi, samo neprestano merjenje med napolitansko in francozko pa angležko vlado ne dá brez nekake skerbosti v prihodne čase pogledovati. Skoraj bo že dve leti, kar so diplomati teh dežel spregli in nihče še ne more reči, kadaj si bodo zopet prijazno podali roke. Francozka in angležka vlada ste dale, kakor zvemo iz Napola, ondašni vladi svoje poslednje pogoje na znanje, s katerimi se hočete z njo sprijazniti. Ti pogoji so neki: da napolitanski kralj razpusti sedanje ministerstvo in sostavi novo iz mož, katerih umnost in dobra volja ste porok; da vpelje ugodno upravo; da preuredi deržavno svetovavstvo tako, da bo nehala opora vsemogočnosti ministrov. Zvest svojemu dosedanjemu ravnanju je odgovoril kralj, da tudi teh pogojev ne more spolniti, ker se ne skladajo z njegovo častjo in svobodnostjo. Po takem je bila tudi poslednja skušnja sprave brez uspeha, in kakoršne so reči zdaj, se ni nadjati, da bodo Francozi in Angleži berž zopet pri volji, drugo poskušnjo storiti.

Iz Nemškega. V Draždanih kažejo za dnar jelena 8 let starega, ki ni večji kakor le 6 pavcov. Kaj takega se res redko vidi.

Iz Francozkega. Francozka vlada bo razdelila póljske čuvaje po vojaško v brigade. Prihodnje se bodo jemali za póljske čuvaje samo dosluženi vojaki, kteri bodo o času miru pomagači žandarmerije, o času vojske pa zerno černe vojske. Imeli bodo vojaško obleko, prejeli ustanovljeno plačo in pisali kot priseženi ljudje pri gojzdnih in póljskih pregreških zapisnike ali protokole. Plačevale jih bodo srenje, če so pa te premalo premožne, deržava. Dva razreda póljskih čuvajev bota; eni bodo imeli po 400, drugi pa po 500 frankov v letu. V manjših srenjah bo póljski čuvaj ob enem tudi policijski komisár.

Iz Moldove in Valahije. Dopisi iz Bukaresta in Jasija pripovedujejo, da se ondi že močno pripravljajo k volitvam gospodarjev in divanov. Volivci so dvoji: prvni in neposrednji. Uni bodo volili té, ti pa gospodarja.

Iz Turškega. Varčnost je zdaj geslo, ktero derží Sultan krepko v rokah in poslednji čas je dobilo čez 100 kučarjev in drugih služabnikov v Sultanovih konjskih hlevih slovo. Sultan se obnaša pa v vsakem ozeru oistro in krepko. Ni davno, kar so izsledili zaroto, ktera je bila zoper njega osnovana, da bi prišel njegov brat Abdul Azis na turški prestol. V to zaroto je bilo več ministrov tudi zapletenih, katerih nekteri so bili celo njegovi svaki in zéti. Da so prišli ob svojo službo, si je lahko misliti. Znamenito pa je, kar jim je Sultan rekel: „Prizanesti znam, pa tudi ugonobiti.“ Obnašali so se pa zarotniki že tako preširno in prederzno, da so mogli poslanci evropejskih vlad na noge stopiti.

Iz Afrike. Iz Egipta. Kuga je unela hud prepír med zdravniki. Francozi in Nemci (namreč zdravniki) se silno pričkajo. Uni terdijo, da so zboleli nekteri ljudje za kugo, Nemci pa ne dajo to nikakor veljati. Vés svet je zavoljo tega v neprimikah in v Terstu morajo ostati v kvaranteni 15 dní ljudje, kteri pridejo iz Egipta! Ljudje si v ušesa šeptajo, da je vso kugo politika skuhal, da bi Angleži čez Egipt ne pošiljali vojakov v Indijo!

— Iz Tunisa. Pisma iz mesta Bengazi naznanjajo, da kuge v tem mestu še vedno ni konec; po 7 do 8 ljudi umerje še vsaki dan za njó. Prebivavcov, katerih je imelo mesto pred čez 10 tavžent, je ostalo komaj še 2000.